

Sista Hoppet

“Verkar som att jag har dig på kornet, Jaques.”

“Verkar som att jag har dig på kornet, Fritzi.”

Vi stod i ett dödläge. På det avståndet skulle vi båda döda varandra. Ingen skulle missa. Mitt enda hopp var att hennes skjutvapen inte skulle fungera. Det var ett litet hopp. Jag försökte tänka snabbt. Fanns det andra alternativ? Jag flyttade armborstet en centimeter för att få bättre grepp. Det var tungt, men jag var van. Men hur länge skulle jag kunna hålla det uppe? Inte lika länge som hon skulle kunna hålla sin pistol i skjutklart läge. Om hon inte var trött förstås. Kanske var hon lika utmattad som jag, men lika bra på att dölja det? Skakade inte handen lite? Kanske ville hon döda mig lika lite som jag ville döda henne?

Jag valde det lite mindre riskabla alternativet. Kunde jag prata mig ur det här, skulle jag inte behöva hantera allt blod, tarmar och skit som alltid var det som kvarstod efter att man dödat någon. Eller dö själv. Jag sköt bort tanken. Inte idag.

“Jag heter inte Jaques.”

“Alla cordover heter Jaques.” Hon vägde bakåt på högerfoten. Jag vågade en snabb titt nedåt, hon stod på ojämn mark, stora stenar som hotade hennes balans. Själv stod jag en smula stadigare, på torrt, gult gräs.

“Inte den här cordoven.”

“Jag heter inte Fritzi.”

“Alla knektar heter Fritzi.”

“Inte den här knekten.” Hon log, ett snabbt leende som hon lika snabbt dolde.

“Vad heter du då, Jaques?”

Nu kom det ögoblicket som allt hängde på. Om jag läst henne rätt, och hon hade humor skulle det vara avväpnande, men om hon inte hade det...

“Jaques. Du utalar det fel.” Jag vet inte om hon var bevandrad i det cordovska språket, och förstod att mitt uttal av namnet också kunde betyda, “jag anklagar” - *J'accuse*.

Till min lättnad skrattade hon till.

“Vi verkar ha en knivig situation här, Jaques.”

“Ja, Fritzi, det verkar som det.”

“Vad tycker du att vi ska göra åt saken?” Hon bytte långsamt ställning igen. Hennes hand darrade nu mer märkbart. Jag justerade armborstet igen. Det var tyngre nu. Svårare att hålla rakt. Jag siktade mer på hennes bål nu än på hennes hals som förut.

“Hur länge kan du hålla upp det där armborstet?”

“Längre än du kan hålla den pistolen stilla.”

“Jag tänkte nästan det, Jaques. Men på det här avståndet behöver jag inte så mycket precision för att skjuta skallen av dig.”

“Så vad föreslår du?” frågade jag.

“Att vi långsamt och samtidigt sänker våra vapen och löser det här på ett annat vis.”

“Fungerar för mig.”

Vi stod båda kvar i samma positioner.

“Jag är redo, när du är,” sa jag.

“Så sänk armborstet då,” sa hon.

“Min fänrik säger att man inte ska lita på knektar.”

“Lustigt, min oberst säger samma sak om cordover.”

Jag sänkte armborstet några centimeter och hon följde med sitt skjutvapen.

“Jag kommer lägga ned den här handkanonen nu, jag föreslår att du gör det samma med ditt armborst.” Hon böjde sig långsamt ned. Jag följde henne. Sakta sakta, som varandras spegelbild böjde vi oss ned mot marken. När vi båda satt på huk höjde hon ena ögonbrynet.

“Den där kniven du har i stöveln. Tänker du lägga ned den också?”

Merde, hon var smartare än vad jag trodde. Jag hade försökt dölja min vänsterhand och flytta den närmare stövlskaftet där min kniv satt.

“Självklart,” sa jag, självsäkrare än jag kände mig. “Och du då? Har du inga små knivar dolda någonstans som du tänker lägga ned på marken?”

Hon skakade på huvudet. “De ligger i väskan, hann inte sätta på mig dem efter hoppet. Vi kan inte hoppa med knivar överallt på kroppen, om vi ramlar så vill man ju inte ha vassa föremål som man kan skada sig på.” Det lät sunt, men var det sant? Jag la långsamt ifrån mig kniven. Den cordovska flammen insmidd i stålet, glänste i solen.

“Verkar som att du hoppat fel, Fritzi? Var är resten av er?”

“Verkar som att du kommit ifrån din rote, Jaques. Var är resten av *er*? Jag tvekade. Skulle jag försöka få henne att tro att mina rotekamrater bara var en liten bit bort? Skulle det vikta situationen till min fördel, eller skulle det bara göra henne mer besluten att besegra mig för att kunna sticka? Sanningen att säga så visste jag inte var de var alls. Vi hade kommit ifrån varandra och att jag hittade henne var bara en slump, egentligen letade jag efter dem.

Jag flinade. “De är väl här någonstans.”

Hon flinade tillbaka. “Samma sak för mig.” Sen gick allt väldigt snabbt. Hennes knytnäve träffade min käke och jag föll bakåt. Hon hoppade på mig och gav mig några snabba slag mot ansiktet, och allt jag kunde göra var att försöka hålla upp händerna för att dämpa slagen. Jag försökte backa, vinna mark, men hon var för snabb. Hon avancerade upp och satte sig gräns över mig med sina seniga fingrar runt min hals och klämde åt. Jag kämpade i panik, men hon la hela sin vikt framåt, och lyckades få knäna på mina överarmar. Jag var hjälplös och kunde inte andas.

“Vänta...” var allt jag lyckades få fram. “Snälla...” Trycket släppte något.

“Vad, Jaques? VAD? Vad kan du ha att säga i en sån här situation?” skrek hon.

Jag försökte hosta, men kunde fortfarande inte andas ordentligt. “Vad, Jaques?”

“Jag ger mig. Snälla döda mig inte.” Till min förargelse började tårar rinna. Hon släppte greppet om min hals, men satt kvar, andfådd. Hon såg ned på mig och mina patetiska tårar.

“Hur gammal är du, Jaques?”

“18.”

“Scheisse.” Hon spottade ilsket. “Vafan tänker cordoverna när de skickar ut barn att kriga?” Hon flyttade sig bakåt så hon satt grensle över mitt bäcken istället för på min bröstkorg. Jag kunde andas ordentligt igen och drog djupa, tacksamma andetag. Till min förvåning såg jag att hon också grät. Var det ett trick? Jag försökte flytta mig lite, men hon la en hand på min bröstkorg och tryckte ned mig igen.

“Rör dig inte. Tror du jag är dum? Jag borde fan döda dig, så jag slipper dig.” Hon drog med handen under näsan och snörvlade. Men hennes tårar fortsatte rinna och hela hennes kropp drog ihop sig av gråten. “Fan.” hon satte händerna över ögonen. Jag satte mig långsamt upp och höll försiktigt om henne. Hon försökte inte hindra mig den här gången. Istället slog hon armarna om mig och kramade mig så det gjorde ont. Sorgen välldes upp i mig understödd av hennes hopplösa gråt. Alla döda jag sett, mina älskade Olivie och Louis, min bror Tristan. Ingen av dem skulle hålla mig igen. Jag släppte all tanke på krig och grät förtvivlat med henne. Jag vet inte hur länge vi satt så. Hon ovanpå mig och jag med armarna runt henne. Efter en stund verkade det som att hon tog sig samman. Hon drog ett djupt darrade andetag och släppte greppet. Vi såg på varandra. Jag vet inte vem som rörde sig först, men plötsligt var vi inte längre fiender. Vi var kroppar. Levande, självanande kroppar. Hon kysste mig och jag kysste tillbaka, desperat. Det fanns inte en minut att förlora, vi slet i varandras kläder, utan att bry oss om att de gick sönder. Hon ställde sig snabbt upp och drog av sig hosorna, slet av sig codpiecen och jag fortfarande sittande, drog av mig mina egna benkläder, jag hörde dem brista i sömarna, men brydde mig inte. Sen kastade hon sig på mig igen, och återtog sin tidigare position, sittande gränsle över mig. Vi grät båda två igen, kysstes och slet i varandra. Jag förde ner min hand till hennes sköte och smekte henne. Hon var våt och redo och hjälpte mig att föra in mig i henne. Jag höll om hennes midja och hon la armarna om min hals. Med en självanande suck sänkte hon sig ned och jag var omsluten av henne.

“Helvete, Jaques. Helvete.” Hon började röra sig, upp, ned, i en våldsam rytm. Jag var med henne, hjälpte henne röra sig, och begravnade mitt ansikte i henne, drog in doften av svett, krig och krutrök. Jag kan inte beskriva känslan, jag ville för alltid stanna i henne. Hon rörde sig målmedvetet, hittade rytmen och stönade i korta flämtande stön. Jag var nära klimax men ville vänta in henne och höll tillbaka. Så här hade det aldrig känts tidigare. Jag var mer van vid blyga fumlanden i de fuktiga soldattälten med sovande kamrater precis bredvid. Nu var det som att jag för första gången förstod vad det handlade om. Jag hade aldrig känt mig mer levande än nu. Hon ökade takten och jag ville be henne, sluta aldrig, sluta *aldrig*. Jag grät igen. Hon nådde krönet och skrek rakt ut. Jag följde strax efter i en lång orgasm där jag inte visste om jag levde eller dog, vem jag var eller vad jag hette. I det ögonblicket var det bara hon som fanns. Jag skrek hennes namn.

Efteråt var vi alldeles stilla. Jag var fortfarande i henne och hon höll om mig. Hon strök mitt hår och kysste min tinning.

“Stackars liten. Så långt hemifrån.”

Vi hörde dem aldrig komma, vi var alldeles för uppslukade av varandra och vad vi just delat. Hon slets ifrån mig, allt jag såg var ett virrvarr av grönt och brunt. Mina kamrater. De slog ned henne, höll henne under armarna och slog och slog. Hon skrek efter mig, men de andra i roten höll mig tillbaka. Jag vet inte om de försökte hjälpa mig upp, eller hindra mig. Tillslut förlorade hon medvetandet, hängandes mellan dem som en trasig docka.

Min rotemäster Beau ställde sig framför mig med armarna i kors. Jag försökte fåfängt dölja mina trasiga hosor och min nakenhet.

“Fördjävligt va?”

Jag försökte samla mig. “Förlåt, rotemäster?”

“De där satans knektarna. De drar sig inte för nånting. Men nu ska hon få se, det svinet. Man våldtar inte mina gardister ostraffat. Hon ska tamejfan få se.”

“Men rotemäster... jag..” jag sökte efter orden.

Hon tittade på mig. Var det medlidande eller avsmak?

“De har nån slags medel som får kuken att resa sig fast man inte vill. Det är fördjävligt. Jag har sett det förut. Ställ dig upp, gardist.” Jag samlade ihop mina kläder och försökte snöra de förstörda hosorna. Det gick dåligt, men tunikan var hel och dolde det trasiga.

“Men nu har vi en av dem här, livs levande. Och oroa dig inte, du ska få din hämnd.”

De hällde en hel spann vatten över henne. Hon vaknade och stönade. Jag hade själv fått både vatten och mat, men det kändes som att jag blivit döv, eller sov. Alla ljud var grumliga och överkliga. Detta kunde inte hända. Men det hände. De band hennes händer bakom ryggen med hennes egna fallskärmslinor och ställde upp henne mot ett träd. Alla mina kamrater dunkade mig i ryggen och beklagade vad jag blivit utsatt för. Varför sa jag inget? Varför lät jag dem tro att hon våldtagit mig? Jag hade trott bättre om mig själv, att jag skulle säga som det var, stå upp för henne. Men de skulle dödat mig också. Man stenar gardister som ligger med fienden i den cordovska armén.

De gav mig hennes handeldvapen och visade mig hur jag skulle använda det. Sen ställde de sig alla runt omkring för att se på.

Hon såg mig i ögonen när jag sköt henne. Hon försökte inte säga något. Hon försökte inte berätta vad det var som egentligen hänt. Döden kom långsamt, för jag hade aldrig skjutit med ett knektvapen förut och jag visste inte hur man laddade om. De hejade på medan livet rann ur henne. Hon hostade, flämtade, men bad aldrig för sitt liv. Hon grät inte mer.

Vi lämnade henne där, bunden vid trädet. Jag gick bort från platsen, med tårarna rinnande. De andra antog att det var för min traumatiska upplevelse och hurrade för min skull och för min hämnd. Jag tänkte på att jag aldrig fick veta vad hon hette på riktigt. Jag visste inte var hon kom ifrån. Det fanns ingen jag kunde skriva till och berätta för att Fritzi dog modigt, och att hon räddade mitt liv. Det fanns ingen jag kunde berätta för hur tacksam jag var mot henne.

Fritzi skonade mitt liv två gånger. Och jag sköt henne. För det finns det ingen förlåtelse.

